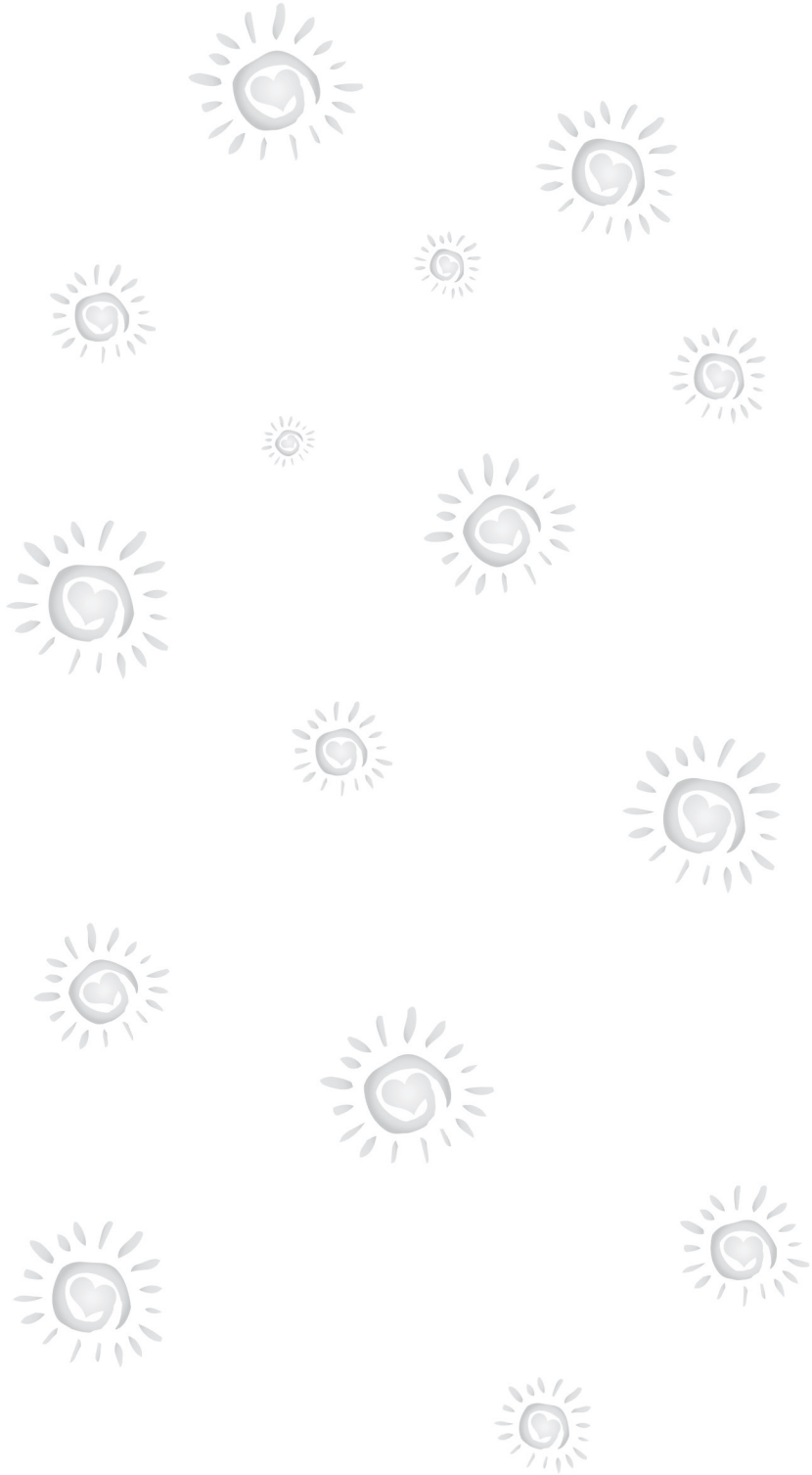

Powerless

VÉDTELEN

ELSIE SILVER

Powerless

VÉDTELEN

BARÁTOKBÓL SZERELMESEK
- KISVÁROSI ROMÁNC

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Elsie Silver: *Powerless – Chestnut Springs Book 3*
Originally self-published in 2023 by Elsie Silver
This edition first published in 2023 by Sourcebooks

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Bartók Flóra

ISBN 978-963-636-483-0

Minden jog fenntartva

© Elsie Silver 2023
Cover design © Sourcebooks 2023
© Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Németh Dorottya 2025

Azoknak, akik „túlságosan” is meg akartak felelni másoknak egész életükben.

Ez szóljon arról, hogy egész nyugodtan okozzunk másoknak csalódást, ha ezzel elkerülhetjük, hogy önmagunkban csalódjunk.

„Az igazság az, hogy csak pár dolgot irányíthatunk az életben.
A többi rohadtul csak vakszerencse kérdése.”

KANDI STEINER

Figyelmeztetés

A könyvben olyan komoly tartalmak is előfordulnak, mint amilyen a gyermekkori trauma, egy családtag halála vagy a szorongás. Azt remélem, sikerült olyan figyelmesen kezelnem ezeket a témákat, amilyen figyelmet megérdemelnek.

Előszó

Sloane

Akkor...

Már azelőtt kinyitom a kocsi ajtaját, hogy a szüleim leparkolják a Bentley-t. Ők még ki sem szálltak, én már a kavicsos úton futok. Egy szempillantás alatt ott állok az unokatesóm, Violet előtt, és átölelem őt. Olyan lendülettel préselődünk egymáshoz, hogy majdnem elesünk a poros kocsi felhajtón.

Violetből fű, ló és édes nyári szabadság illata árad.

– Úgy hiányoztál! – mondom, amikor Violet elhúzódik, és huncut mosollyal néz rám.

– Te is hiányoztál nekem!

Észreveszem, hogy Anya figyel minket. Valahogy egyszerre vidám és szomorú a tekintete. Rá hasonlítok, Violet pedig az ő anyukájára.

Csak az van, hogy az ő anyukája meghalt, így az enyém elvesztette a testvérét.

Mindig azt hiszem, szeret idehozni, mert amikor a farmon van, közel érzi magához a testvérét.

Meg persze kényelmesebb nekik a kedvenc európai városaikba elutazni nélkülem. Apa mondott valami olyas-

mit, hogy jót tesz nekem, ha látom, „hogyan él a család másik fele”. Nem pontosan tudom, mire gondolt, de láttam, hogy amikor Anya meghallotta ezt, összeszorította a száját.

Mindenesetre én sosem panaszkodom, ha egy egész hónapot kell eltöltenem a Wishing Well farmon Eatonékkal, mert az azt jelenti, hogy az unokatesóimmal lóghatok, és mindig jól érzem magam. A szabályok itt rugalmasak. Nem mondják meg, mikor kell lefeküdni. Én pedig minden nyáron négy hétig szabad vagyok, mint a madár.

– Robert! Cordelia!

Harvey bácsi a kezét nyújtja apámnak, majd lelkesen megöleli Anyát, aki mintha gyorsabban pislogna a szokásosnál a farm körüli mezőket és a távoli hegyvonulatot nézve.

– De jó látni titeket!

Mindenféle unalmas felnőtt-témáról beszélgetnek, de nem igazán hallom őket, mert a hatalmas farmház ajtajában megjelenik a többi unokatestvérem. Cade, Beau és Rhett fut le a lépcsőn nevetgélve, lökdösődve, egymást ugratva, mint egy farkasfalka.

Aztán feltűnik mögöttük még valaki. Egy másik fiú, akit nem ismerek. Aki azonnal felkelti az érdeklődésemet. Akinek hosszú, vékony karja és lába van, karamellszínű a haja, és olyan kék a szeme, amelyet még soha nem láttam.

A legszomorúbb szempár, amit valaha láttam.

Amikor ez a fiú rám pillant, csak kíváncsiság van az arcán. De azért elkapom a tekintetemet, és érzem, hogy vörös foltok jelennek meg az arcomon.

Anya mellém lép, és megsimogatja a fejemet.

– Sloane, ne felejtse el a naptejet! Már most nagyon piros vagy! Olyan sokat vagy bent a próbateremben, hogy a bőrod nincs hozzászokva a napsütéshez.

A megjegyzése miatt még jobban elpirulok. Már majdnem tizenegy éves vagyok, ő meg úgy beszél velem mindenki előtt, mintha kisgyerek lennék.

Mérgesen forgatom a szememet, és válaszképp motyogok valamit.

– Tudom. Jól van.

Aztán megfogom Violet kezét, és együtt elfutunk.

Bemegyünk a házba, egyenesen fel a vendégszobába. Ez lesz az enyém. Egyedül szeretnénk lenni, miközben a többiek odakint ácsorognak és beszélgetnek.

Violet lehuppan az ágyra, és közli:

– Mesélj el mindent!

Nevetek, a fülem mögé tűröm a hajamat, és odamegyek a kocsibeállóra nyíló ablakhoz.

– Miről?

– A suliról! A városról! Hogy mit akarsz csinálni ezen a nyáron! Mindent! Annyira örülök, hogy végre itt van egy másik lány is! Itt akárhová nézel, *mindenhol* csak fiúkat látsz!

A rejtélyes fiú közben kezét fog a szüleimmel odalent. Látom, hogy apámnak nem tetszik valami. Anyám arcán sajnálatot fedezek fel.

– Ki az a másik fiú? – kérdem, és nem tudok másfelé nézni.

– Ja! Az Jasper – feleli Violet egy kicsit halkabban.

– Most már ő is hozzánk tartozik.

Csodálkozva fordulok meg, és nézek rá. Csípőre tett kézzel úgy teszek, mint aki nagyon laza, és *egyáltalán* nem érdekli a dolog, de nem igazán tudom, mit mondjak.

– Hogyhogy?

Violet törökülésbe teszi a lábát, és vállat von.

– Neki család kellett, mi meg befogadtuk. Nem tudom a részleteket. Volt egy baleset. Egyik nap Beau elhozta magával, ez tavaly ősszel történt. Én annyit látok, hogy lett még egy büdös bátyám. Te meg gondold azt, hogy lett egy újabb unokatestvéred.

Az agyam csatába száll a szívemmel, beleszédülök.

Ha a szívemre hallgatok, újra kinézek az ablakon, mert Jasper annyira cuki! És ha nézem, akkor a mellkasomban valami furcsa remegést érzek.

Az agyam tudja, hogy ostobaság, mert ha Beau barátja, akkor legalább tizenöt éves.

De nem tehetek róla.

Mégiscsak kinézek.

És amit akkor még nem tudok, az az, hogy hosszú éveken át próbálok majd ellenállni a kísértésnek, hogy bámuljam Jasper Gervait.

1

Jasper

Most...

Sloane Winthrop vőlegénye egy kapitális barom. Ismerem a fajtáját. Ha az ember eljut az NHL-be, akkor megszerzi a szükséges tapasztalatokat.

És ez a fickó tökéletes példánya a szarzsákoknak.

Ha a neve – *Sterling Woodcock** – még nem volna elég árulkodó, most épp arról a vadászatról ömleng, amire ő és az apja több százezer dollárt költött. Ezen a körúton fogásban felnevelt oroszlánokat gyilkoltak le, és persze ettől érzik nagyobbnak a farkukat.

A csuklóján egy Rolex ragyog, manikűrözött ujjaival mutogat, és minden mozdulata a gazdagságot sugározza. Szerintem tök logikus, hogy Sloane egy ilyen pasas mellett kötött ki. Végül is Winthropék az ország egyik legbefolyásosabb családja, a távközlési üzletágban szinte monopóliumuk van.

Miközben a fickó áradozik, az asztal túloldalán ülő Sloane-ra pillantok. Égszínkéék szemét lesütve gyűrögeti az

* Erdei szalonka, a szlengben: együgyű ember.

ölébe helyezett szalvétát. Úgy néz ki, mint aki bárhol máshol szívesebben lenne, mint itt, ebben a félhomályos, túldíszített steak house-ban.

Kábé én is így vagyok ezzel.

Nem pont úgy akartam eltölteni a szabad estémet, hogy Sloane kis farkú vőlegényének dicsekvését hallgatom egy családtagokkal és barátokkal teli étteremben. Soha életemben nem láttam ezeket az embereket, és a téma is olyan, ami taszít és elszomorít.

De Sloane kedvéért eljöttem, és próbálom ezt mondogatni magamnak.

Mert ami azt illeti, elég nyomorultnak tűnik néhány nappal az esküvője előtt... És az az érzésem, szüksége van valakire, aki igazán ismeri őt. Az Eaton család többi tagja nem tudott eljönni ma este, de én megígértem neki, hogy itt leszek.

És Sloane esetében mindig megtartom az ígéretemet, nem számít, mennyire fáj.

Arra számítottam, hogy mosolyogni fog. Ragyogni. Azt gondoltam, vele együtt örülhetek majd a boldogságának, de nem.

– Te is vadászol, Jasper? – kérdi Sterling leereszkedő, fensőbbes hangon.

A kockás ing gallérja fojtogat, bár direkt nem gomboltam be a legfelső gombot. Krákogok, és hátrahúzom a vállamat.

– Igen.

Sterling felemeli a kristály poharát, és hátradőlve méreget, miközben önelégült mosoly árad szét tökéletesen simára borotvált arcán.

– Nagyvadakra? Biztos tetszene egy ilyen vadásztúra.

Azok, akik nem ismernek, bólogatnak, és helyeselve sustorognak az asztal körül.

– Nem tudom, hogy... – szólal meg Sloane, de a vőlegénye csírájában elfojtja a próbálkozását, hogy belefolyjon a beszélgetésbe.

– Mindannyian láttuk, mennyit kerestél az utolsó szerződésed szerint. Nem rossz egy kapus esetében. Szóval, ha ügyesen bánsz a pénzzel, nyilván meg tudsz engedni magadnak egy ilyen körutat.

Megmondtam: szarzsák.

Belülről ráharapok a számra, és azt akarom mondani, hogy rettenetesen bután és felelőtlenül bánok a pénzzel, és nincs egy fityingem se. De annak ellenére, hogy nem kaptam elit nevelést, vagyok annyira jól nevelt, hogy tudjam: vacsora közben nem beszélgetünk pénzügyekről.

– Á, nem! Csak olyasmire vadászom, amit meg tudok enni, és nem nagyon tudom, hogy kell megfőzni az oroszlánt.

Páran felnevetnek az asztalnál ülők közül, köztük Sloane is. Észreveszem, hogy Sterling összehúzza a szemét, összeszorítja a fogsorát, és megfeszíti az állkapcsát.

Sloane azonnal közbeavatkozik, és megveregeti a karját, mintha egy nyugtatásra szoruló kutya lenne. Szinte érzem karcsú ujjait a bőrömön, és azon kapom magam, hogy azt szeretném, ha engem érintene meg így.

– Tudtad, hogy annak idején én is jártam vadászni az unokatesóimmal Chestnut Springsbe?

Visszarepülök a múltba, és megjelenik előttem a vékony kis Sloane, aki egész nyáron együtt játszott a fiúkkal. A körmei koszosak voltak, mindig lehorzsolta a térdét, nap-szíttá haja kócosan lógott a hátára.

– Tudod, ez inkább az izgalomról szól, az erőről.

Sterling meg sem hallja Sloane megjegyzését.

Úgy néz rám, mintha az ellenfele lennék, bár most nem hokizunk. Ha meccsen lennénk, fognám magam, és beverném az orrát.

– Nem hallottad, mit mondott Sloane?

Próbálok nyugodt maradni, de utálok, ahogy egész este bánik velem. Nem tudom, hogy jutott Sloane idáig. Ő a legjobb barátom. Hűséges, okos, vicces – ez a pasas ebből semmit sem lát? Egyáltalán nem is látja őt?

Sterling legyint, és felnevet.

– Ja, igen. Folyton a Wishing Well farmról hallok.

Odafordul Sloane-hoz, és mosolyogva, leereszkedő hangnemben azt mondja neki:

– Hála istennek, kinőtted azt a vadóc, fiús korszakodat, amin akkor mentél keresztül, bébi. Végül elhivatott balerina lettél.

Ettől az ostoba választól még rosszabb színben tűnik fel előttem, amikor rájövök, hogy hallotta Sloane-t, de *szándékosan* nem figyelt rá.

– El sem tudom képzelni, mit kezdenél egy puskával, Sloane! – kiáltja az asztal végén ülő egyik fickó, akinek a sok skót whiskytől már vörös az orra.

– Ami azt illeti, nagyon is jól lőttem. Azt hiszem, csak egyszer találtam el élőlényt. – Sloane könnyedén nevet, és megcsóválja a fejét. Szőke fürtjei az arcába omlanak, majd a füle mögé tűzi őket, és egy kicsit elpirulva lehajtja a fejét. – Akkor vigasztalhatatlanul sírtam.

Csücsörít, amivel teljesen elvarázsol. Olyasmiket képelek el, amiket nem kéne.

– Emlékszem arra a napra. – Ránézek. – Nem is ettől a szarvasból, amit vacsorára csináltunk. Mindenki téged vigasztalt, de hiába.

Az emlékek hatására bólintok.

– És ez az oka annak, hogy a nőknek semmi keresnivalójuk a vadászatokon. – Sterling Sloane-ra mutat, de nem néz rá. – Túlságosan felzaklatja őket.

Sterling nagyra nőtt haverjai röhögnek ezen a béna megjegyzésen, ami arra buzdítja a fickót, hogy folytassa a seggfejkedést. Magasra emeli a poharát, és végignéz a társaságon.

– Emelem poharam arra, hogy a nőknek a konyhában a helyük!

Gyorsan fogy az erre az estére tartalékolt türelmem. Nagyon szeretnék eltűnni valahogy a háttérben.

Sloane rám néz, és begyakorolt mosolyt küld felém. Onnan tudom, hogy nem igazi, mert már láttam, milyen, amikor tényleg őszintén mosolyog.

És ez nem olyan.

Ugyanolyan, mint amit akkor láttam az arcán, amikor megmondtam neki, hogy nem tudok elmenni veled a szalagavató bálra. Egy huszonnégy éves NHL-játékos

nem volt megfelelő választás, én meg voltam olyan hülye, hogy ezt el is mondtam neki.

Visszamosolygok rá, és közben érzem, hogy nő bennem a harag. Képes összekötni az életét egy olyan fickóval, aki tárgyként tekint rá, és nem hallja, amit mond!

Nem beszélve arról, hogy nem is értékeli, milyen bonyolult és összetett személyiség Sloane, nem csak egy kicsinósított cicababa, akit a családja csinált belőle.

Nézzük egymást, Sloane lassan elpirul. Hátrahúzza a vállát, és meglátom a kulcsontját. Hirtelen elképzelem, hogy végigcsókolom. Ő pedig megvonaglik.

Gyorsan az arcára emelem a tekintetemet, mint akit rajtakaptak valamin. Mintha meghallotta volna a gondolataimat. Mert mindketten tudjuk, hogy nem nézhetek rá ilyen szemmel. Olyan, mintha rokonok lennénk. Sőt, ami még ennél is rosszabb, ő egy másik férfihoz tartozik.

Sterling észreveszi, hogy nézzük egymást, ezért újra én kerülök a figyelme középpontjába. Kezdek viszketni ettől a pasastól.

– Sloane mesélte, hogy ti már régóta barátok vagytok. Elnézést, de egy durva hokijátékos hogy tud egy kifinomult balerina barátja lenni? Persze, nem találkoztam még veled túl sokszor azóta, hogy Sloane velem van. Mi tartott távol tőlünk?

Átkarolja Sloane-t, amivel hangsúlyozza, hogy birtokolja. Megpróbálom nem a karját bámulni.

– Az igazat megvallva, én sem hallottam túl sokat rólad – felelem könnyedén, így aki nem látja, hogy nézünk

egymásra, észre sem veszi az ütésváltást. Hátradőlök, és összefonom a karomat a mellkasom előtt.

– De igen, azt hiszem, nem vagyok annyira durva, hogy ne tudjak fájdalomcsillapítót és egy kis kenőcsöt vinni a barátomnak, amikor annyit táncolt balettcipőben, hogy kisebesedett a lába.

– Meséltem erről neked – szólal meg békülékeny hangon Sloane. – Jasper segített az új lakásba költözéskor. Néha együtt kávézunk. Ilyesmik...

– Alapvetően tudja, hogy ha szüksége van valamire, ott leszek – teszem hozzá gondolkodás nélkül.

Sloane rám villantja a szemét, és valószínűleg csodálkozik rajta, miért viselkedem úgy, mint egy területét védő seggfej. Őszintén szólva, ezen én magam is elcsodálkozom.

– Milyen jó, hogy erre most már itt vagyok én – felel Sterling Sloane-nak, de közben nem veszi le rólam a szemét. Aztán hirtelen a menyasszonya kezére teszi a tenyerét. Sloane az asztalon morzsolgatja tovább a szalvétáját. A fickó nem megnyugtatóan vagy támogatóan érinti meg, inkább úgy, mintha a gyűrögető mozdulatot akarná abbahagyni Sloane-nal.

Érzem, hogy az ereimben felforr a vér. El kell mennem, mielőtt olyasmit csinállok, amit később megbánnék.

– Hát, azt hiszem, lassan elindulok – jelentem be hirtelen, és nagyon vágyom egy kis friss levegőre. Olyan érzésem van, mintha a sötét falak és a nehéz bársonyfüggönyök agyonnyomnának.

– Jobb, ha kialszod magad, Gervais. Szükséged lesz az erődre, ha a Grizzlyk el akarnak érni valamit ebben a szezonban. A tavalyi év után valószínűleg vékony jégen táncolsz.

Lejebb húzom az ingujjaimat, és elengedem a sértést a fülem mellett.

– Köszönöm, hogy meghívtál, Woodcock. Finom volt a vacsora.

– Sloane hívott meg – jegyzi meg ingerülten a pasas, jelezve, hogy nem kedvel, és nem tetszik neki, hogy itt vagyok.

Üres tekintettel bámulok az arcába, aztán félmosolyra húzom a számot. Mint aki el sem hiszi, hogy valaki ekkorra seggfej lehet. Érzem, hogy sokan bámulnak minket, többen megéreztek a kimondatlan feszeköt köztünk.

– Hát, erre valók a barátok.

– De ti ugye unokatestvérek vagytok?

A részeg pasas felém mutogat, amitől a kezére ömlik a whiskyje.

Nem tudom, miért ragaszkodtunk mindig Sloane-nal ahhoz, hogy nem vagyunk unokatestvérek, csak barátok. Ha valaki azt mondaná, hogy Beau, Rhett vagy Cade nem a testvérem, azonnal lecsapnám. Azok a fickók *tényleg* a testvéreim.

De Sloane? Ő a barátom.

– Igazából barátok vagyunk, *nem* unokatestvérek.

Sloane a szükségesnél egy kicsit erősebben dobja a szalvétáját a fehér damasztterítés asztalra.

Az esküvőre összegyűlt emberek csak bámulnak.

Az esküvő ezen a hétvégén lesz.

Görcsbe rándul a gyomrom.

– Ott leszel holnap a legénybúcsún, Gervais? – folytatja a részeg pasas. Csuklik, és ostobán vigyorog. Az *Aliz Csodaországban* szereplő Kalapos nemszületésnap partija jut róla eszembe, mert ott volt egy ilyen részeg egér. – El akarok dicsekedni azzal, hogy együtt buliztam Jasper Gervais hokis szupersztárral.

Nem lep meg, hogy egy ilyen fickó csak azért akar velem bulizni, hogy felvágjon velem.

– Nem lehet. Meccsem van – válaszolom mosolyogva, és hatalmas megkönnyebbüléssel állok fel a székből.

– Kikísérlek – szólal meg Sloane, és nem veszi észre Sterling éles pillantását. Vagy csak úgy tesz, mint aki nem veszi észre.

Bárhogy van is, kinyújtott kézzel mutatom Sloane-nak, hogy menjen előre, és szó nélkül megyünk végig az éttermen.

Tenyeremet a derekára téve vezetem magam mellett, de érzem, hogy megfeszül a teste, ezért amikor az ujjaim hegyét szinte megégeti Sloane finom bőre, lesütöm a szememet, és elrántom a kezem, és inkább a zsebembe dugom, ahova való.

Mert az tuti biztos, hogy egy menyasszony meztelen hátára nem való.

Még akkor sem, ha az illető menyasszony a barátom.

Csak akkor nézek fel újra, amikor odaérünk az étterem előterébe. Sloane kecses alakja átsiklik a helyiségen. Minden mozdulatát átítatja a báj – sokévnnyi edzés eredménye. Sokévnnyi gyakorlás előzi meg.